Adrian Rogoz

FUGĂ ÎN SPAŢIU - TIMP [1]

[1] Titlul original: ***Fugă în spațiu-timp***; Publicată prima dată în Colecția „Povestiri ştiințifico-fantastice” nr. 269/Anul XII, 1 februarie 1966, editată de revista „Ştiință şi Tehnică”.

Nisip... cactuşi ca nişte mâini chircite... mereu spre sud! Spre sud... sudoare în ochi... şi soarele ăsta holbat, hipertrofie, exploziv...

Fiecare respirație e fierbinte, fiecare fir de sânge e un flux solar, tâmplele bat şi ele în ritmul soarelui... Lumina, ah, lumina a devenit dureroasă! Aceasta a însemnat pentru Val libertatea, fericirea - ură împotriva soarelui. Pentru Val, născut în umedele şi friguroasele păduri ale nordului, soarele întruchipa mai înainte o fericire paradisiacă. Pentru Val, fizicianul sever, exploratorul celor mai abstracte formule matematice, ale căror cadențe rezumă lumea fenomenelor, lumina simboliza culmea înțelepciunii. Şi iată-l acum fugind, copleşit de povara soarelui, stăpânindu-se cu greu să nu urle de durerea luminii.

Abia acum înțelegea Val ce înseamnă să fii hăituit. Întotdeauna detestase tot ceea ce putea umili omul, dar acest sentiment fusese mai degrabă o normă spirituală rece şi îndepărtată. Abia acum însă, între un boşiman urmărit de poliția sud-africană, între o gazelă urmărită de vânători şi între Val nu mai era nici o deosebire...

Biografia lui fusese destul de liniară. După ce-şi terminase cu strălucire studiile fizico-matematice, a fost angajat imediat de un consorțiu, a cărui producție cuprindea o vastă gamă de obiecte de uz casnic ultra miniaturizate. De la început i s-a spus lui Val că, dacă va trece o serie de probe, îşi va putea continua cercetările întreprinse încă din anii studenției: un studiu fundamental privitor la structura materiei. Val a primit bucuros, dar şi mirat. I s-a răspuns că n-are de ce să fie surprins, deoarece societatea care-l angajase era atât de puternică, încât îşi va putea îngădui generozitatea unor investigații pur teoretice.

Probele au ținut câteva luni. De fapt, era vorba de un soi de examene conduse de specialişti renumiți ce-şi dădeau avizul asupra proiectelor lui Val. Ca în basme, acesta îşi învingea cu forța argumentelor adversarii, unul după altul.

Cel mai greu i-a fost cu un bătrân matematician ale cărui obiecții păreau atât de puternice, încât Val rămânea năucit ca un boxer făcut K.O. Totuşi, bătrânul Ian îi dădu tânărului un aviz favorabil. Din această luptă ciudată a răsărit între ei o anumită prietenie.

În curând, lucrurile se inversară, iar cei ce fuseseră examinatorii lui Val au devenit ajutoarele lui. Şi, astfel, au trecut vijelios trei ani, în care Val, cu energia tinereții, a urcat cele mai înalte piscuri ale fizicii modeme. Muncea cu atâta înverşunare, încât nu lua aminte nici la luxul ce-l înconjura, nici la faptul că imensul lor palat al ştiinței se afla în mijlocul unui dezolant deşert.

La capătul acestor aprige strădanii, au fost obținute câteva rezultate certe, care puneau sub semnul întrebării bazele fizicii cunoscute până atunci. Dar mai departe? Cei ce lucrau cu Val erau convinşi că drumul lor fusese mereu în urcuş, dar nimeni un bănuia unde avea să ajungă.

Era asemenea ascensiunii unui uriaş masiv muntos, cuprins de neguri. Totuşi, când şi când, Val avea impresia că întrevede o fereastră prin norii care întunecau înaintarea şi că atunci presupunerile lui parcă se confirmau. Nimeni însă din echipa lui Val un ştia cât de mult bâjbâia el însuşi. Poate doar bătrânul Ian, dar acesta era un om bizar şi foarte reținut. Nici după ani de colaborare, Val nu era sigur de sentimentele lui Ian. Uneori, bătrânul se purta cu Val de parcă ar fi ținut la el, alteori însă un fel de vrăjmăşie îi umbrea fața. Straniu era faptul că aversiunea bătrânului se făcea simțită tocmai în momentele în care calea pe care le-o arăta Val se lumina.

Un răstimp, Val a crezut că bătrânul e muncit de invidie. Dar pe măsură ce lucrau împreună, Val a învățat să cunoască şi mintea, şi sufletul lui Ian şi, în mod firesc, a alungat bănuiala că acesta ar putea invidia pe cineva. Cauza acestei enigmatice purtări avea să i se dezvăluie lui Val în ziua marii descoperiri a anti vidului. A fost ca o revelație; în fond, era saltul săvârşit după imperceptibile acumulări ale

câtorva ani de muncă.

Se ştia mai demult că aşa-zisul vid clasic, adică "gol absolut", constituia doar o naivă reprezentare a realității. Orice zonă siderală interacționează cu restul Cosmosului şi, chiar fiind lipsită în medie de substanță, ea e străbătută de câmpuri. Orice sistem spațial este, aşadar, prin însăşi natura lui un sistem material. În ceea ce priveşte ipoteza antividului la care ajunsese Val, aceasta întregea imaginea dual㠎 a lumii; după cum substanța îşi are anti substanța, vidul îşi are simetricul său.

Bineînțeles că primul care află despre această ipoteză a fost Ian; numai cu el putea Val să discute ca de la egal la egal. Bătrânul ascultă posomorât cele spuse de tânărul său şef, apoi îl întrerupse tăios:

— Fleacuri!

— Nu-i demn de dumneata! protestă indignat Val. Aş putea crede că mă pizmuieşti.

— N-am de ce, răspunse cu o sumbră ironie Ian. Mi-ai înşirat o teorie dezlânată, la care eu am renunțat demult. Vrei dovadă? Iată ecuația completă la care am ajuns…

Şi, scoțând stiloul, aşternu pe hârtie un grup de formule. Peste cerul căutărilor lui Val trecu un fulger.

— Vezi deci că lucrurile sunt ceva mai complicate, continuă bătrânul şi rupse în bucățele fila încifrată.

Dar Val nu mai avea nevoie de ea. Mintea îi era încă plină de lumina acelor ecuații, care oglindeau propria-i descoperire, dar considerată dintr-un alt unghi. Sufletului său de matematician, ele îi vorbeau despre Ian mai mult decât o întreagă poveste. Eleganța lor simplă şi armonioasă era dovadă sigură că bătrânul spusese adevărul: le obținuse demult.

— Hai să ne plimbăm pe terasă, propuse Ian.

Marea platformă era pustie. Dintr-o zare în alta, numai nisipuri peste care răsărea, imens şi roşu, soarele. Cu o metodică şi rece înverşunare, bătrânul fizician începu să îngrămădească obiecții împotriva teoriei anti vidului. O vreme,

Val îl ascultă cu sentimentul că asistă la antrenamentul unui titan. „Însuşi faptul că am obținut formulele, în mod independent unul de altul, demonstrează substratul lor obiectiv, jubila în sinea lui tânărul savant. Iar dacă ale lui sunt mai frumoase, ale mele au mai multă profunzime. Da, în ecuațiile lui lipseşte ceva...” Deodată se îngrozi: „De ce nu mi-a cerut să-i arăt sistemul meu de ecuații?”

— Ce vrei să ascunzi cu toate argumentele astea? îi întrebă pe Ian. Ce se întâmplă cu dumneata, prietene?

Bătrânul spuse, obosit şi trist:

— Eşti tânăr şi încăpățânat.

— Nu, îl contrazise Val. Nu sunt încăpățânat, după cum dumneata nu eşti invidios. Altceva e la mijloc. O taină teribilă... Încă nu o înțeleg... De ce n-ai încredere în mine? Uite, eu îți spun totul.

Scoase din buzunar un notes şi acoperi febril o pagină. I-o întinse lui Ian.

— Vezi, reluă Val, privindu-l cu atenție pe bătrân, din sistemul general al ecuațiilor mele decurge o consecință stranie... Ian păli. Relația dintre spațiu şi timp rezultată din ecuația neliniară a sistemului vid-antivid... Ian se întoarse cu spatele la Val şi rămase cu ochii pironiți asupra soarelui care se înălțase bine deasupra orizontului. Dovedindu-se adevărată, formula mea ar putea conduce la aplicații uluitoare. Ian îşi coborî privirile, ca şi cum contemplarea soarelui l-ar fi orbit. Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez aceste aplicații. Dintr-odată, paradoxul lui Einstein ar deveni un corolar banal... Şi gândeşte-te: timpul descătuşat din starea lui spațială, la fel cum energia a fost eliberată din substanță. Şi ține seama: în formula mea, factorul timp poate avea şi semnul minus. Pricepi ce rezultă de aici?

— Eşti capabil să mori pentru o idee? şopti Ian.

— De ce mă-ntrebi? murmură tulburat Val. N-ai înțeles până acum?

— Eşti un biet om de geniu aiurit, râse încetişor, amar şi mângâios bătrânul. Îți dai seama de ce-i în jurul tău? În jurul

nostru?

Şi arătă cu mâna nisipurile nesfârşite. Val se uită şi parcă pentru prima oară văzu pustiul.

— Ce se întâmplă cu dumneata... cu noi? bâigui ca prin vis.

Ian îl atinse gingaş pe frunte şi-i spuse abia auzit, la ureche:

— Fiul meu a murit în război. Tu nu semeni cu el. Mai degrabă, semeni cu mine. Iar eu te iubesc ca pe băiatul meu şi ca pe un alt eu însumi. Ai vrut să-ți vorbesc deschis. Dacă n-ai fi în stare să mori pentru o mare idee, te-aş omorî liniştit, deşi te iubesc.

Val îşi înghiți nodul rămas în gâtlej. Începea să bănuiască ceva.

— E chiar atât de grav?

— Îți mai aminteşti de „Fizicienii" lui Dürrenmatt? Cei ce ne-au angajat nu sunt mai buni decât Mathilde Zahnd, psihiatra obsedată de cucerirea lumii. E drept că temnița noastră aurită nu-i un ospiciu, iar printre specialiştii care te-nconjoară nu există nici un agent, un nebun care să se dea drept Newton sau Einstein. În schimb, aşa-zişii tăi subalterni sunt tot atâtea tentacule puse să-ți sugă ideile. Tu eşti la fel cu Moebius...

— Eu?!

— Da, băiete. Te-ai întrebat vreodată de ce a ales Dürrenmatt pentru eroul său tocmai acest nume? Ca şi descoperitorul suprafeței cu o singură față a spațiului cu doar două dimensiuni, Moebius cel din piesă trăieşte numai în planul abstract al ştiinței, are iluzia că se poate rupe din timpul real. Ştie că ecuațiile lui, folosite de cei fără scrupule, pot fi transformate în arme. Are, totuşi, naivitatea să creadă că, dându-se drept nebun, a rezolvat dilema. Iar tu, învingător al timpului, ai fi fost deopotrivă zdrobit de dimensiunea lui.

— Dar dumneata?

— Eu am procedat altminteri. Mi-am îngropat în uitare descoperirea. Nu m-am angajat aici decât pentru a-i

împiedica şi pe alţii să ajungă la ea. Ai înţeles?

— Da, Ian, rosti simplu tânărul şi strânse mâna omului de lângă el. Mă orbise lumina din mine... Şi acum ce ne rămâne să facem?

— Să păzim taina şi, dacă vom fi încolţiţi, să murim.

* * *

Nisip... cactuşi - mâini de înecaţi... şi soarele holbat - ochi care nu iartă... Lumina, vai, lumina, şi ea - sfâşiere...

Şi Val goneşte ca un animal hăituit prin pustiu. Nu mai ştie de când. De o zi? De două? A fugit din clipa în care a aflat de moartea lui Ian... Fusese mirat că nu l-au oprit, după cum şi ei fuseseră surprinşi de fuga lui. El însă nu ştia că nici măcar n-au încercat să-l prindă. Pentru orice evadat pustiul însemna moartea. Îi dădeau şansa de a se întoarce. Val însă nu bănuia acest lucru. Mai spera că va ajunge într-un loc locuit. La început fugea noaptea, iar ziua se aciua sub un hăţiş de cactuşi. Curând, şi-a dat seama că trebuie să doarmă mai puţin şi să alerge cât mai mult. Noroc că sportul practicat în adolescenţă îi călise trupul. Mânca o dată pe zi ciocolată şi pesmeţi. Dar setea era chinuitoare. Puţinele alimente luate se sfârşeau... ca şi puterile lui Val. Numai deşertul nu se mai isprăvea odată...

...Şi Val gonea spre sud, mereu spre sud... Nu mai spera nimic... În conştiinţă îi şi încolţea ideea că aleargă spre moarte. Îl mâna înainte doar impulsul dat de Ian... „să păzim taina”... „dacă vom fi încolţiţi, să murim”... Într-un amurg, i se păru, totuşi că vede o aşezare omenească... Imaginea de pe zare dispăru însă curând şi Val pricepu că fusese doar o nălucire. Sfârşit, fugarul se lăsă la pământ.

„Eşti capabil să mori pentru o idee?”, îi răsună în minte glasul lui Ian.

„Da, şopti Val, sunt, dar eu fug spre moarte nu ca să dau viaţă unei idei, ci ca s-o îngrop cât mai adânc”.

„Aşa e, răspunse glasul, în esenţă lucrurile duc tot acolo”.

„Bine, poate că e bine să fie aşa...”, gemu Val, observând

cum noaptea se apropie repede. „Bine, mai spuse, voi îngropa ideea în leşul meu, dar vreau s-o mai văd o dată.” Şi, înfrigurat, începu să scrie cu degetul pe nisip ecuațiile echivalenței dintre spațiu şi timp...

Deodată, printre stelele ivite pe cer, una scânteie mai puternic. Val o privi mai întâi ca vrăjit; când însă o văzu cum se deplasează iute pe firmament şi se apropie, şterse cu furie semnele înscrise pe nisip.

„Mă urmăresc, ticăloşii!”, scrâşni fugarul şi se târî cât mai departe de locul unde stătuse, ca şi când ar fi fugit de propria lui idee.

* * *

La câteva sute de picioare de Val, se rostogoli lent un mare corp sferic, în jurul căruia o ciudată fosforescență răspândea o lumină ca de zi. Val îşi dădu seama imediat că înaintea lui nu descinsese un obiect terestru. Curiozitatea şi un fir de speranță îl îmboldiră să se furişeze spre bizarul glob. Ascuns de un tufiş, observă cum în vehiculul spațial se deschisese o uşă. Câteva clipe mai apoi se ivi, neîmbrăcat în costum cosmic, un omuleț. Aspectul său biped era destul de uman. Figura însă nu era prea plăcută: avea ochii ieşiți, pedunculari, şi două urechi uriaşe, de forma unor cupe.

Omulețul cercetă cu privirea împrejurimile. Pitit în beznă, Val se crezu în siguranță. Spre uimirea lui, se auzi chemat în mai multe limbi terestre:

— Tu, ăla de colo, apropie-te! Nu te teme. Nu-ți fac nici un rău.

Val se apropie prudent până la vreo zece metri de cel ce descinsese cu sfera.

— În ce limbă vrei să vorbim? întrebă omulețul.

— În engleză, în franceză... mi-e indiferent. Dumneata ce preferi?

— Oh, râse omulețul, eu aş prefera să discutăm în *sinsim-semsid,* dar tu nu ai de unde s-o cunoşti. Şi, deodată, călătorul îşi scoase „ochii” şi „urechile”, care nu erau decât

nişte aparate.

— Ce limbă e asta - *sinsim...?* bâigui aiurit tânărul savant.

— O abreviere: sintaxă-simplificată-semantică-sideralã...

— Deci vii din Cosmos...

— Nu. Vin chiar de pe... Eşti sperios?

— În momentul acesta, nu.

— Încă o întrebare: în ce secol trăieşti?

— În secolul XX.

— Deceniul?

— Al optulea. Dar nu mi-ai răspuns.

— Eu vin de pe Pământul secolului LIV. Nu te mai zgâi aşa! Ai auzit bine. Aparatul ăsta e un *cronotron,* un vehicul care circulă prin timp.

Val râse ca un apucat, spasmodic.

— Mă crezi nebun? îl cercetă omulețul.

— Mă cred nebun. Pe urmă ceru: Apă ai?

Celălalt scoase din cronotron un mic recipient cu apă. Însetat, Val bău avid, fericit. În clipa în care ultima picătură de lichid i se scurse pe gât, simți cum recipientul i se evaporă din mâini.

— Aş vrea să dorm, spuse zăpăcit Val. Sau să mă trezesc.

— Ai curajul să intri în cronotron?

— Intru oriunde, numai să dorm.

Urcară amândoi în cabina destul de strâmtă a aparatului.

— Unde mă pot întinde?

— Aici. Şi omulețul îi arătă un fel de masă cu un picior, acoperită cu o calotă străvezie. Iată patul. Vei dormi degravifiat. Vei avea parte de cel mai plăcut somn.

— A, era să uit. Stinge luminile. Sunt urmărit de nişte criminali.

— N-ai grijă. Voi face să devenim invizibili. Şi, acum, culcă-te! Noapte bună!

Val se trezi odihnit şi flămând. Necunoscuta-i gazdă îi dădu să mănânce trei chifle ciudate, gustoase, care-l săturară, apoi îl invită să bea o infuzie probabil nealcoolică, dar înmiresmată ca un vin şi înviorătoare ca o cafea.

— O duceți bine, voi, cei din LIV! zâmbi visător Val.

— Oarecum, răspunse omulețul. Acum, mă crezi?

— Te-am crezut şi înainte, deşi încă nu m-am obişnuit cu ideea. Dar ia zi, toți cei din LIV sunt de statura ta?

— Cei mai mulți. Există însă şi unii ca tine. De altfel, e în firea lucrurilor. Reptila a crescut în volum - omul a sporit în esență.

Deodată, Val remarcă faptul că omulețul nu-şi deschidea gura când vorbea.

— Unde-i traducătorul prin care discuți cu mine?

— Aici! şi necunoscutul arătă spre două plăcuțe dispuse pe bluza lui, în dreptul pieptului. Simplu, nu?

— Oamenii veacului tău mai au nume? întrebă Val, cu o nuanță de maliție?

— De bună seamă. Un nume mic şi o cifră cosmică. Eu sunt Ast 1073+3. Niciodată nu m-am împăcat cu aiureala asta aritmetică, deşi îi recunosc utilitatea.

— Dar cronotronul tău cum funcționează?

— Nu-mi pune asemenea întrebări plicticoase. Totdeauna mi-a fost nesuferită tehnica. Pasiunea mea este istoria.

— Nici măcar principiul maşinii nu-l ştii?

— Ba da, îl ştie orice copil: echivalența dintre spațiu şi timp. Dar numai cu asta tot n-ai să izbuteşti să repari rabla de alături.

— Istoricule, aminteşte-ți când a fost descoperit acest principiu!

— Nu țipa, că-ți spun imediat. Să-mi întreb memoria. Ast luă dintr-un raft o casetă, formă un cifru şi răspunse: în secolul XXI.

— Ce bine! oftă Val.

— Aşadar, ideea ta a murit cu tine, dar a înviat mai târziu, surâse enigmatic Ast.

— De unde ştii ce am descoperit eu? Îmi ghiceşti gândurile?

— Acum nu, dar în timpul somnului ți-am analizat creierul şi am aflat esențialul despre persoana ta.

— Aşa! făcu Val uluit.

— Îți propun ceva. O experiență interesantă: încearcă să-mi repari rabla.

— Eu?!

— Dacă izbuteşti, cronotronul e al tău.

— Şi dacă nu?

Ast tăcu, apoi spuse râzând:

— Atunci nu va fi al tău.

— Ce poveste nebunească! izbucni Val. De ce-ai pornit la drum, dacă nu eşti în stare să-ți conduci aparatul?

— Îl conduc, dar nu ştiu să-l repar. N-mi place tehnica. Tu însă eşti ca un copil îndemânatic şi isteț...

— Sunt fizician fundamentalist, replică oarecum jignit Val.

— Nu te supăra, spuse Ast. Eşti chiar unul dintre descoperitorii anonimi al *Principiului,* deci îl cunoşti. Eu îți voi da să studiezi la memorizator toate schemele şi aiurelile cronotronului nostru. Aşa că nu-ți rămâne decât...

— Bine, rosti calm Val. Primesc. Nici n-am vreo altă şansă.

Val era convins că nu va putea repara „rabla", dar câtă vreme îl avea pe Ast alături mai putea spera.

* * *

Au trecut câteva săptămâni. Învățând să manipuleze memorizatorul hipercristalin, Val obținu prin acesta un adevărat manual de crononautică. Memorizatorul era el însuşi o maşină uluitoare. Cantitatea de informație a peste cincizeci de veacuri fusese încapsulată într-o casetă! Curând, Val îşi dădu seama că, în fața muntelui de noi cunoştințe, era aidoma unui copil. La început, el nu s-a încumetat nici măcar să atingă dispozitivele navei. Pe urmă însă, cu ajutorul manualului, a descoperit treptat construcția, funcția şi modul de utilizare a cronotronului.

Şi iată că, într-o zi, lui Val i se păru că detectase cauza avariei. Era de fapt un fleac, un releu care se deconectase. Exista posibilitatea de a înlătura defecțiunea şi de a verifica rezultatul, fără a pune în funcțiune nava. Dar proba decisivă

putea fi făcută doar în clipa în care cronotronul îşi va lua zborul prin timp.

* * *

Val şi Ast stăteau de vorbă afară, pe o muşama ciudată, care răspândea răcoare. Singurele lumini veneau dinspre stele.

— Mă laşi şi pe mine să-ți analizez creierul? întrebă Val.

— Ce vrei să afli? râse Ast.

— Nu mi-ai spus prea multe despre tine.

— Eşti încă un... copil.

— „Copilul" ăsta îți va repara cronotronul.

— Crezi?!

— Ce se va-ntâmpla dacă-l voi repara?

— Ți-am spus: va fi al tău.

— Ştii însă că aparatul e construit doar pentru un singur pasager. Ce vei face singur... aici?

— Mă voi descurca. Am să iau câteva „jucării" din cabină, iar mai departe voi vedea.

— Suntem în plin deşert. N-o să cari cu tine rezervorul cu apă.

— Pe bordul rablei, nu există un... rezervor cu apă, ci doar un recipient cu câteva kilograme.

— Dar bem de câteva săptămâni, se miră Val.

— Ți-am spus că eşti copil. În fiecare noapte, pe când dormeai, fabricam apa pentru a doua zi.

— O fabricai?! Din ce?

— Din aer. În recipientul pe care-l folosesc există o substanță transmutantă... Nu te speria: apa obținută nu e radioactivă, deoarece timpii de înjumătățire ajung la zero odată cu sfârşitul reacției.

— Şi mâncarea cum o obții?

— Acelaşi echipament captează microorganismele din aer, le accelerează dezvoltarea şi le preia proteinele, enzimele şi sărurile minerale. După ce sunt făcute inofensive pentru consumator, toate aceste substanțe sunt transformate în

acele mici chiftele, al căror gust ți-a plăcut...

— Şi dacă ți se strică şi aparatul ăsta?

— Mai e pe acolo unul de rezervă.

— Pe care mi-l vei lăsa mie.

— Ți-l las, dar vorbeşti de parcă ai şi reparat cronotronul.

— Cred că l-am reparat.

— Bravo! Atunci eşti liber să fugi în viitor... sau în trecut, ca şi mine. Fii însă atent: dacă nu l-ai reparat bine, poți exploda.

— Voi fi atent.

— Pregăteşte-te de drum.

— M-am pregătit.

— Atunci să-mi iau din cronotron cele câteva „jucării" necesare... şi memorizatorul.

— Mi-ar fi de folos şi mie.

— Începând din secolul XXIII, găseşti memorizatoare la orice depozit.

— Aşa, pe gratis?

— Bineînțeles. Nimeni nu ia ce nu are nevoie.

Au stat de vorbă până în zori. În tot acest timp, Ast a povestit o mulțime de lucruri despre istoria Pământului şi despre epocile viitoare. Până la sfârşit, Val a hotărât să descindă în secolul XXVII, o perioadă capitală pentru dezvoltarea fizicii metagalactice.

— Ne vom mai vedea? întrebă în cele din urmă Val.

— Nu prea cred, totuşi nu este exclus.

— Şi tu? Cum ai să te întorci în lumea ta?

— Formez un cifru şi apare o patrulă a timpului.

— Ca în basme...

— Nu. Prin telecronoapel. Şi Ast scoase un mic cub din buzunar. În cabină, mai sunt câteva şi pentru tine.

— De ce n-ai chemat până acum patrula?

— Trebuia să fiu prost. Pentru povestea asta mi-ar fi luat un talon.

— Dar mai târziu?

— O să mă descurc. Ştiu eu ce să fac, nu te îngriji de

mine...

— La revedere! spuse Val emoționat.

— Poate, răspunse Ast. Vezi să nu fie de la început „adio”.

— La despărțire, noi, cei din secolul XX, obişnuim să ne strângem mâna.

— Să ne-o strângem, acceptă Ast. Iar la noi, cel care rămâne face gestul întoarcerii. Şi Ast îl apucă pe Val de braț şi de ceafă şi, supunându-l unei fantastice figuri de judo, îl răsuci cu 360 de grade. Asta a fost. Acum, du-te! Dacă ai reparat, într-adevăr, cronotonul, în câteva sfriline (e o unitate de măsură spațio-temporală) ai şi ajuns în secolul XXVII.

— Şi dacă explodez, nu vei fi rănit?

— Mă voi îndepărta cu mai mulți kilometri. Dacă totul decurge bine, te înalți câteva secunde, apoi devii invizibil, adică te integrezi într-o cronoplasmă. Dacă explodezi, voi vedea o trombă neagră izbucnind spre cer.

* * *

O ființă cu ochi pedunculari privea în zare. Deodată, un glob fosforescent parcă se rostogoli în sus, pierind iute în albăstrimea cerului.

— În regulă, spuse omulețul şi făcu o tumbă prin aer. E timpul să mă pun pe treabă. Voi studia istoria antică pe viu.